

אמר רבי שמעון לחברים: אשרי חלקו שועלינו ומחוננים הם בהסכמה לסייע לנו. זהו שבארוהו בעלי המשנה, שאדם שמשתדל בעבודת רבונו, שפל הבריות של העולם הם בטייעו, כמו שבארוהו כל העולם כלו לא נברא אלא לצותה זהה, ואפלו שרפים וחותמות ואופנים לא נבראו אלא לפניו, וכשהאדם מוציא הכלים ודבורים בתפלתו, כמה עופות פוחחים בגופיהם ופיקים לקבל אוטם, זהו שפטותם כי עוף השמים יוליך את הקול ובבעל הנפשים יגיד דבר, וכן טל מקודש ברוך הוא הדברים הללו ובונה מהם עולמות, שנאמר בהם כי כאשר השמים התרושים והארץ החדרה אשר אני עשה, וסוד הדבר - ואשים דברי בפי ובצל ידי כספיתך לנטע שמים וליסד הארץ ולאמר לך עמי אטה, אל תקרי עמי אלא עמי, בשפטות. בינותם פרי הארץ יורד, פתח ואמר: אני ישנה ולבי עיר, אני ישנה מהחובי שהתרחק מני, ولבי עיר כשבא אליו. לבלה שהיתה נשואה לחתן והתרחק ממנה, נפלה בבית חיליה, והתקבצו אליה כל הרופאים, ולא היו יכולים לדעת את המחללה שלאה. רופא הקרטני היה שם שהיה מכיר בדק, בעשרה מיני דקים שזריך להתבונן בהם רופא, בוגר עשר אכבעות, ולא היה מפקרים בחליה אלא הוא, שבסמה משקדים וריחות טובים מperfumes, שנאמר בהם וריח אפק תפוחים, וכמה משקדים מעסים רמנונים היו משקדים אוthon רמנונים אחרים, ולא היה מועילים לה, עד שבא

אמר רבי שמעון לחבריא, זבחה חולקנא דעתאין ומתפאיין איןון באסקמותא לסייע לנו, האי איה דאיקמו מהרי מתגניתין דבר נש דASHTEL בפוקחנא דמאריה דכל ברינו העלמא איןון בסיעתא דיליה, כמה דאוקמה כל העולם כלו לא נברא אלא לצותה זהה, ואפלו שרפים וחותמות לא אתביבאו אלא לסייעתיה, וכך בר נש אפיק הכלים ודבורים בצלותיה, כמה עופין פתחין גדרפייהו ופימיהו לקבלא לוון, הדא הוא דכתיב (קהלת) כי עוף השמים יוליך את הקול ובבעל הנפשים יגיד דבר, ונטיל קודשא בריך והוא אלין מלין ובגוי בהון עלמין, דאתمر בהון (ישעה טו בכ) כי כאשר השמים החרשים בחדשים ובחדשים דמלחה (שם נא ט) ואשים דברי בפייך ובצל ידי כספיתך, לנטע שמים וליסד הארץ ולאמר לך עמי אטה. (דף קו ע"א) אל תקרי עמי אלא בשופפו.

ארחבי הא סבא קא נחית פתח ואמר (שיר ה ט) אני ישנה ולבי עיר, אני ישנה מרחימאי דאתרך מני, ולבי עיר פד אתייא לגבוי, לבלה דהות נשואה לחתן, ואתרך מיניה, נפלת בבי מרעא, ואתבנשו כל אסין לגבה, ולא הו יכלין למגע מרעא דיליה, אסיא קרטנא הוה פמן דהוה אשטומודע בדקינו, בעשרה מיני דפיקין דבעי לאסתכלא בהון אסיא, לקלל עשר אכבעאן, ולא הו אשטומודען במרעא דיליה אלא הוא, דבמה משלקין וריחין טבין מתפוחין, דאתمر בהון (שם ט) וריח אפק תפוחים, וכמה משקדים מעסים רמנונים לה אסיא אחרניין, ולא הו מהניין לה, עד דאתא (דהאי) אסיא קרטנא אסתכל בדקינו דיליה,